

Arrest

nr. 104 505 van 6 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VERKEYN, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

Aangaande eerste verzoeker

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Turk afkomstig uit Firouz Abad en bent u Iraans staatsburger. U bent getrouwd met R. R. (O.V. X). U woonde met uw echtgenote in Bandar Abbas waar u werkte op de raffinaderij, waar u instond voor de voorbereiding en verdeling van de maaltijden voor de werknemers. U werkte steeds in shiften van twee weken en gedurende de weken dat u werkte, verbleef uw echtgenote steeds bij haar ouders in Shiraz. In de zesde maand van 1390 (Perzische tijdrekening, staat voor augustus/september 2011 in de Europese tijdrekening) leerde u

een man kennen, G. G., die net zoals u geïnteresseerd was in fotografie. Jullie gingen enkele keren samen foto's maken en hij kwam een aantal keer bij u thuis op bezoek wanneer uw echtgenote bij haar ouders was. Drie maanden na jullie kennismaking, op 21-9-1390 (12-12-2011), bezocht G. u op uw werk. G. had u al enkele keren gesproken over het nieuwe gebouw dat achter de raffinaderij gebouwd werd en had u verteld dat hij deel uitmaakte van een groep die vermoedde dat dit gebouw bestemd was voor de productie van wapens. Om hierover zekerheid te hebben had de groep foto's nodig van het gebouw en G. had u gevraagd of u hem toegang kon verschaffen tot het terrein, waar u als werknemer toegang tot had. U bracht G. met uw wagen naar de achterkant van de raffinaderij, waar hij foto's nam van het nieuwe gebouw. U stond 200 meter verderop toe te kijken toen u plots een wagen zag aankomen waaruit 5 mannen sprongen die G. aanhielden. Toen u hun kant uitliep werd u opgemerkt door de mannen en vluchtte u weg, achtervolgd door twee van hen. U werd door de mannen beschoten en bleef gedurende een uur lopen, waarna u zich verstopte totdat het donker werd. U keerde te voet en met een taxi terug naar de stad, maar toen u in uw straat aankwam zag u dat de politie uw woning in en uit liep. U begaf zich naar het huis van een vriend/collega, A. M., bij wie u twee dagen bleef. Toen A. de volgende dag naar zijn werk op de raffinaderij ging, hoorde hij van de Herasat (veiligheidsdienst in overheidsbedrijven) dat de Inlichtingendienst naar u was komen vragen en dat ze uw dossier had opgevraagd. U nam contact op met uw neef, S. H., die voor de politie bij de dienst Inlichtingen werkte en vertelde hem dat een vriend van u een probleem had. Toen uw neef er op aandrang geen contact met deze vriend op te nemen aangezien dit niets goeds zou voortbrengen en duidelijk maakte dat hij in een dergelijke situatie niet eens zijn eigen broer zou kunnen helpen, wist u dat hij u niet zou kunnen helpen. In de vroege ochtend werd u gebeld door uw schoonmoeder die u vertelde dat haar echtgenoot door de ordediensten was meegenomen en dat het huis was doorzocht. U vroeg haar uw echtgenote meteen naar een veilig onderkomen te sturen. U kwam te weten dat ook uw vader gedurende enkele uren was meegenomen door de veiligheidsdiensten en dat ook uw ouderlijk huis was doorzocht. U nam contact op met een advocaat, H. R. die u uitlegde niets voor u te kunnen betekenen aangezien hij dergelijke zaken nog nooit had behandeld en hij meende dat geen enkele advocaat deze zaak zou aannemen aangezien het een spionagedossier en een daad tegen de nationale veiligheid van het land betrof. U besloot dat u Iran diende te verlaten. U vond een smokkelaar, die u aanraadde meteen naar Turkije door te reizen en niet aan de grens op uw gezin te wachten. Op 24-9-1390 (15-12-2011) stak u de grens met Turkije illegaal over en reisde u naar Istanbul. Uw echtgenote, die u via uw schoonmoeder van uw vlucht op de hoogte had gebracht, vervoegde u hier 6 dagen later. De volgende dag verlieten jullie met een vrachtwagen illegaal het land. Na 5 dagen bereikten jullie België, waar u op 27 december 2011 een asielaanvraag indiende onder de naam H. H. Uw echtgenote diende een asielaanvraag in onder de naam R. R. Pas een maand na jullie aankomst in België namen jullie contact op met jullie families en hoorden jullie dat uw schoonvader 7 of 8 dagen had vastgezet en dat zowel uw vader als uw schoonvader sindsdien verschillende keren ontboden waren op het politiekantoor, waarbij er werd aangedrongen dat u zich zou gaan aanmelden. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw geboorteboekje (shenasnameh); uw huwelijksboekje; uw identiteitskaart (karte melli); uw rijbewijs; uw mutualiteitsboekje; uw badge van de raffinaderij; en een rekeninguittreksel met het gestort salaris van de raffinaderij.

B. Motivering

Na een grondig onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de elementen in uw administratieve dossier stel ik vast dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u bij uw asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde H. H. te heten en dat uw echtgenote R. R. zou zijn. Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal gaf u evenwel aan dat u een valse identiteit had opgegeven en dat uw echte naam H. H. is en deze van uw echtgenote R. R. Ook voor jullie kind gaven jullie bij de Dienst Vreemdelingenzaken een valse naam op. Gevraagd waarom jullie bij jullie asielaanvraag aanvankelijk een valse identiteit hadden opgegeven beweerde u door de smokkelaar te zijn aangeraden een andere identiteit op te geven en zodoende schrik had uw ware identiteit op te geven (CGVS I, p. 2-3). Door het oorspronkelijk verzwijgen van uw ware identiteit blijkt evenwel dat u getracht hebt om de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden. Van een asielzoeker mag evenwel te allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven.

Verder dient gewezen te worden op verschillende elementen die uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen ernstig op de helling zetten. Zo duiken er enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden op tussen uw opeenvolgende verklaringen en tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote. Tijdens uw gehoren op het Commissariaat-generaal beweerde u namelijk dat daags na G.'s arrestatie zowel uw ouderlijke woning als de woning van uw schoonouders werd doorzocht (CGVS I, p. 5; CGVS II, p. 4-5). Uw echtgenote stelde evenwel expliciet dat er noch bij haar eigen ouders noch bij uw ouders ooit een huiszoeking plaatsvond (CGVS II echtgenote, p. 3), wat opmerkelijk is aangezien uit uw verklaringen blijkt dat uw echtgenote in haar ouderlijk huis was die dag toen ook haar vader werd meegenomen (CGVS I, p. 17). Voorts is het opmerkelijk dat uw echtgenote, daar waar u tijdens uw beide gehoren op het Commissariaat-generaal beweerde dat uw vader sinds uw problemen in totaal 5 keer werd ondervraagd door de Iraanse autoriteiten en hij tussen uw eerste gehoor en uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal één keer werd gehoord (CGVS I, p. 5; CGVS II, p. 2-3), tijdens haar eerste gehoor expliciet stelde dat uw vader in totaal slechts één keer werd ondervraagd aangezien iedereen op de hoogte is van zijn medische klachten en hier rekening mee werd gehouden (CGVS I echtgenote, p. 7), terwijl ze tijdens haar tweede gehoor plots over 5 tot 6 ondervragingen spreekt (CGVS II echtgenote, p. 3). Verder verklaarde u bij uw eerste gehoor dat u in contact bleef met uw vriend/collega A. tot het moment dat u de grens met Turkije overstak en de smokkelaar uw gsm afnam (CGVS I, p. 21), terwijl u bij uw tweede gehoor nadrukkelijk stelde A. voor het laatst te hebben gezien of gehoord op de tweede avond dat u bij hem verbleef en u hem hierna niet meer contacteerde aangezien u geen verder contact met hem wenste aangezien hij u al had geholpen en u niet wilde dat hij problemen zou krijgen (CGVS II, p. 20).

Voorts dient gewezen te worden op het feit dat het uiterst opmerkelijk is dat u aangaf G. nog maar drie maanden te kennen, niet te weten waar G. precies in Bandar Abbas woonde noch hoelang hij hier al woonde, nog nooit bij hem thuis te zijn geweest, niet te weten waar G. oorspronkelijk vandaan kwam en vroeger woonde, wie zijn ouders zijn en waar zij wonen (CGVS I, p. 18; CGVS II, p. 5-6), maar dat u hem wel genoeg vertrouwde om hem toegang te verschaffen tot een verboden terrein achter de raffinaderij om foto's te nemen, wetende dat u een risico nam en wetende dat het nemen van foto's van dergelijke plaatsten in Iran verboden is (CGVS II, p. 12-13). U beweerde hieromtrent dat u G. wilde helpen en u net als hem en de groep waarvoor G. werkte, wilde weten of het een gebouw voor wapenproductie betrof dat achter de raffinaderij werd gebouwd (CGVS II, p. 12). U wist evenwel niet voor welke groep G. werkte, wie er deel van uitmaakt, welk doel de groep voor ogen heeft en wat ze zouden doen met de foto's en informatie van G. U vermoedde dat het een internationale organisatie betrof en dat er buitenlanders in zaten, maar u wist niet wat voor organisatie het precies was en kende ook de naam niet (CGVS I, p. 6-7, 19-20; CGVS II, p. 11-12). Dat u dergelijke risico's neemt voor een persoon die u nauwelijks kent en voor een groep waarvan u niet over de minste informatie beschikt, is geenszins aannemelijk.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent ook maar enig overtuigend (begin van) bewijs van uw beweerde problemen (convocatie, gerechtelijk stuk, informatie van de rechtbank) in Iran aan te brengen. U beweerde nochtans dat u door de Iraanse autoriteiten wordt gezocht en wordt beschuldigd van collaboratie en dat zowel uw vader als schoonvader verschillende keren werden ondervraagd. Anderzijds wist u niet of er een dossier tegen u geopend werd, of u ergens officieel van beschuldigd wordt en beweerde u nooit officieel geconvoceerd te zijn geweest om u aan te melden bij de autoriteiten (CGVS II, p. 2, 4-5, 18), wat de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen en uw vervolging door de Iraanse autoriteiten verder op de helling zet. Tot slot bent u geenszins op de hoogte van wat er met G. na zijn arrestatie zou zijn gebeurd en heeft u hem nooit trachten te bereiken (CGVS II, p. 14). Dat u niet over bovenstaande informatie beschikte, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Uw houding en gebrek aan interesse staan geheel haaks op een vrees voor vervolging vanwege de autoriteiten van uw land van herkomst.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt er toe te besluiten dat niet het minste geloof gehecht kan worden aan de door u beweerde asielmotieven. De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen.

De door u neergelegde identiteitsdocumenten, uw huwelijksboekje en het mutualiteitsboekje staven immers louter uw identiteit, nationaliteit, uw huwelijk en uw verzekering bij de mutualiteit, wat hier niet ter discussie staat. De badge en het rekeninguittreksel van de raffinaderij tonen enkel aan dat u op de raffinaderij werkzaam was, wat door mij in deze beslissing geenszins in twijfel wordt getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Aangaande tweede verzoekster

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Shiraz en bent u Iraans staatsburger. U bent getrouwd met H. H. (O.V. 6.935.377). Uw echtgenoot leerde in Bandar Abbas, waar jullie woonden, een man kennen, G. G. Deze man overtuigde uw echtgenoot hem toegang te verschaffen tot de raffinaderij waar uw echtgenoot werkte, zodat hij enkele foto's kon nemen. Ghassem werd aangehouden en uw echtgenoot moest vluchten. U verbleef op dat moment bij uw ouders in Shiraz. Aangezien jullie huis doorzocht werd en zowel uw vader als uw schoonvader de volgende dag werden aangehouden en gevraagd werden naar uw echtgenoot, besloot uw echtgenoot Iran te verlaten en reisde hij naar Turkije. Enkele dagen later, op 28-9-1390 (Perzische tijdrekening, staat voor 19-12-2011 in de Europese tijdrekening), reisde u uw echtgenoot achterna naar Istanbul (Turkije), van waar jullie samen met een vrachtwagen illegaal naar België reisden. U diende op 27 december 2011 in België een asielaanvraag in onder de naam R. R. Uw echtgenoot diende een asielaanvraag in onder de naam H. H. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw geboorteboekje (shenasnameh); uw huwelijksboekje; uw identiteitskaart (karte melli); uw rijbewijs; uw mutualiteitsboekje en het mutualiteitsboekje van uw zoon.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die ter zake door uw echtgenoot H. H. werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

"(...)"

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Noch de door u neergelegde identiteitsdocumenten, noch het mutualiteitsboekje van uzelf en uw zoon kunnen een ander licht werpen op de bovenstaande beslissing. Ook zij bevatten louter persoonsgegevens en gegevens met betrekking tot jullie medische verzekering, maar niets meer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna: de Vluchtelingenconventie), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoeker betwist een na een de motieven van de bestreden beslissing.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. (subsidiäre bescherming) en van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

De Raad wijst op het devolutieve karakter van het beroep. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Als feitenrechter, die een nieuwe beoordeling ten gronde maakt, hoeft de Raad niet op ieder argument van de verzoekende partij in te gaan voor zover uit het arrest de pertinente motieven blijken waarop zijn uitspraak is gesteund (RvS 4 april 2011, nr. 212.391).

De Raad kan de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet). De Raad meent dat dit *in casu* niet het geval is.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partijen uiten vooreerst kritiek op de vaststellingen uit de bestreden beslissing omtrent de identiteit en de tegenstrijdigheden tussen en binnen de verklaringen van verzoekers.

De Raad volgt de verzoekende partijen waar zij stellen dat de eerste opmerking van verzoekers tijdens het gehoor handelde over hun echte naam. Verzoekers legden op dat moment ook onmiddellijk al hun identiteitsdocumenten neer (zie gehoorverslag verzoeker van 27 augustus 2012 p. 3). Toch meent de Raad dat de verklaring van verzoeker *“toen we hier aankwamen, toen had ik veel schrik en was ik erg moe. Ik durfde dus mijn echte naam niet geven”* (eerste gehoor eerste verzoeker, p. 3) *in casu* geen voldoende verklaring is voor het gebruik van een valse identiteit bij zijn asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Bij de lezing van de vier gehoorverslagen stelt de Raad vast dat het relaas van de verzoekende partijen niet overtuigt. De niet aannemelijkheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal of de Raad moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006; RvV, nr. 33.601 van 30 oktober 2009).

Inzake de eerste aangehouden tegenstrijdigheid (over de huiszoeking(en)) leest de Raad niet in het eerste gehoorverslag van verzoeker dat er uit de verklaringen van verzoeker afgeleid kan worden dat verzoekster zich in haar ouderlijk huis bevond op het moment dat haar vader meegenomen werd voor verhoor. In strijd met de bestreden beslissing verklaarde verzoekster dat zij het huis van haar ouders reeds verlaten had de avond of nacht na de feiten in de olieraffinaderij (eerste gehoor verzoekster, p. 4) en voor de arrestatie van haar vader zoals blijkt uit de verklaringen van verzoeker (eerste gehoor verzoeker, p. 5; tweede gehoor verzoeker, p. 15).

Terecht stelt de bestreden beslissing echter *“Tijdens uw gehoren op het Commissariaat-generaal beweerde u namelijk dat daags na G.'s arrestatie zowel uw ouderlijke woning als de woning van uw schoonouders werd doorzocht (CGVS I, p. 5; CGVS II, p. 4-5). Uw echtgenote stelde evenwel expliciet dat er noch bij haar eigen ouders noch bij uw ouders ooit een huiszoeking plaatsvond (CGVS II echtgenote, p. 3)”*. De *a posteriori* uitleg in het verzoekschrift dat verzoekers hier na het eerste gehoor over gesproken hebben en zij daarom haar antwoord gewijzigd heeft, overtuigt niet.

De vooropgestelde tegenstrijdigheid inzake het contact dat verzoeker met zijn vriend A. had, is volgens de Raad niet duidelijk in die zin dat verzoeker inderdaad contact had met A. tot de grens van Turkije via zijn gsm, maar dat hij hem voor het laatste zag op de tweede avond dat hij bij hem verbleef.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen niet werden geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden, hoewel er in totaliteit vier gehoren werden afgenomen van verzoekers en de raadvrouw van de verzoekende partijen tot tweemaal toe opmerkte dat er geen vragen rond tegenstrijdigheden gesteld werden terwijl beide verzoekers toch elk tweemaal gedurende een aantal uur ondervraagd werden (gehoorverslagen van 27 augustus en 31 oktober 2012 van verzoekster, respectievelijk p. 8 en 6).

Nochtans luidt artikel 17, § 2, van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als volgt: *“Indien de ambtenaar tijdens zijn gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.”*

Het Verslag aan de Koning stelt: *“... artikel 17 van hetzelfde besluit. § 2 dat de confrontatieplicht behandelt, wordt gewijzigd teneinde de ambtenaar, in principe, te verplichten de asielzoeker te confronteren met tegenstrijdigheden, niet alleen met tegenstrijdige verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken die tijdens het gehoor aan het licht zouden komen, maar ook met elke andere verklaring die de asielzoeker heeft afgelegd en die in het administratieve dossier voorkomt. Aangezien de ambtenaar niet kan worden verplicht om de asielzoeker te confronteren met tegenstrijdigheden die slechts later aan het licht zouden kunnen komen, zullen alleen deze die zich tijdens het gehoor zelf aan de ambtenaar voordoen aan de asielzoeker voor eventuele reactie worden voorgelegd. Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de Commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.*

Dit artikel is in het belang van zowel de asielzoeker als het Commissariaat-generaal. Het laat toe het nut van het gehoor te maximaliseren en bevordert het aan het licht brengen van de waarheid. Deze bepaling

laat immers toe dat incoherenties, inconsistenties, zelfs gewone misverstanden die blijken uit de woorden van de asielzoeker tijdens het gehoor onmiddellijk worden opgehelderd, zonder dat de asielzoeker moet wachten om een beroep te kunnen instellen om hiertegen te reageren. In deze zin kan dit artikel ook bijdragen tot een snellere behandeling van de aanvragen. Een correcte toepassing van deze bepaling heeft eveneens tot gevolg dat er meer gewicht wordt toegekend aan de motiveringen van de beslissingen van de Commissaris-generaal.” (Verslag aan de Koning, B.S. 3 september 2010, p. 56347).

De Raad wijst erop dat de verzoekende partijen de gelegenheid hebben om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de door het Commissariaat-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden in hun verklaringen, maar *in casu* niet overtuigt.

Terecht wijst de bestreden beslissing op de vaagheid van de kern van het asielrelaas van verzoeker: *“Voorts dient gewezen te worden op het feit dat het uiterst opmerkelijk is dat u aangaf G. nog maar drie maanden te kennen, niet te weten waar G. precies in Bandar Abbas woonde noch hoelang hij hier al woonde, nog nooit bij hem thuis te zijn geweest, niet te weten waar G. oorspronkelijk vandaan kwam en vroeger woonde, wie zijn ouders zijn en waar zij wonen (CGVS I, p. 18; CGVS II, p. 5-6), maar dat u hem wel genoeg vertrouwde om hem toegang te verschaffen tot een verboden terrein achter de raffinaderij om foto's te nemen, wetende dat u een risico nam en wetende dat het nemen van foto's van dergelijke plaatsten in Iran verboden is (CGVS II, p. 12-13). U beweerde hieromtrent dat u G. wilde helpen en u net als hem en de groep waarvoor G. werkte, wilde weten of het een gebouw voor wapenproductie betrof dat achter de raffinaderij werd gebouwd (CGVS II, p. 12). U wist evenwel niet voor welke groep G. werkte, wie er deel van uitmaakt, welk doel de groep voor ogen heeft en wat ze zouden doen met de foto's en informatie van G. U vermoedde dat het een internationale organisatie betrof en dat er buitenlanders in zaten, maar u wist niet wat voor organisatie het precies was en kende ook de naam niet (CGVS I, p. 6-7, 19-20; CGVS II, p. 11-12). Dat u dergelijke risico's neemt voor een persoon die u nauwelijks kent en voor een groep waarvan u niet over de minste informatie beschikt, is geenszins aannemelijk.”*

De Raad merkt ook op dat verzoeker zijn verklaringen tijdens de gehoren aanpast teneinde ze coherent te maken.

Tijdens het eerste gehoor stelt verzoeker dat zijn vader verschillende keren meegenomen werd voor ondervragingen (eerste gehoor, p. 5) terwijl hij tijdens het tweede gehoor stelt dat de overheden buiten de eerste maal niet naar het huis van zijn schoonvader kwamen (p. 3).

Tijdens het tweede gehoor (p. 7) stelt verzoeker eerst dat de vriend van G. de foto nam van hem en G. en stelt vervolgens dat het een foto was van hen drie die door een vierde genomen werd.

De Raad is voorts van oordeel dat de vaststellingen uit de bestreden beslissing inzake het gebrek aan neerleggen van enige stukken omtrent zijn problemen – meer bepaald een convocatie of gerechtelijk stuk – een overtollig motief betreft. Zoals de verzoekende partijen terecht opwerpen, kan de commissaris-generaal er niet zonder meer van uitgaan dat men in Iran op dezelfde wijze als in België een proces-verbaal of afschrift ontvangt (zie infra). Bovendien stelt verzoeker dat diens vader en schoonvader telefonisch opgeroepen werden door het Ettelaat en dat in Iran, als er een officiële convocatie is, de autoriteiten die komen laten zien, een handtekening vragen en ze de convocatie terug meenemen (gehoorverslag verzoeker van 31 oktober 2012, p. 4 en 19). De commissaris-generaal laat na te motiveren waarom of op welke manier de verklaringen van verzoekers hieromtrent niet aannemelijk zijn.

De commissaris-generaal stelt verder dat de verzoekende partijen nooit getracht hebben in contact te komen met G. na zijn arrestatie. In het licht van de verklaringen van verzoeker, waarbij hij verklaarde ooggetuige geweest te zijn van G.'s arrestatie, lijkt het niet redelijk om te stellen dat verzoeker hem niet proberen te bereiken heeft, daar verzoekers enkele dagen later Iran al verlaten hadden en de gsm van verzoeker aan de grens met Turkije door de passeur werd afgenomen.

De Raad meent echter dat de kennis van de verzoekende partijen inzake de internationale organisatie en de informatie die verzoeker over G. heeft op sommige punten zeer beperkt is (gehoorverslag verzoeker 27 augustus 2012 p19). Omtrent de drijfveer van verzoeker om G. te helpen en hem toe te laten foto's te maken op het verboden stuk van het fabrieksterrein, meent de Raad dat de bestreden beslissing terecht enkele pijnpunten, met name onwetendheden aanstipt. De Raad meent dat verzoeker in deze niet overtuigt.

De verzoekende partijen verwijzen naar de algemene situatie in Iran en naar algemene mensenrechten rapporten. De loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in hare hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hier in gebreke.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

De verzoekende partijen hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers maken niet aannemelijk dat zij gezocht worden door de Iraanse autoriteiten.

De verzoekende partijen brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De vermelding dat Iran nog steeds enorme moeilijkheden om de mensenrechten te respecteren en dat er geen vertrouwen is in de ordediensten in Iran zijn hiervan geen bewijs.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS